

Simon Erika: **AZ ARANYLEN DALAI**

„Rilke, Busta és mások között különösen megragadott Trakl tragikus sorsa. Sopronból költözött a család Salzburgba. Rilke nagyon nagy költőnek nevezte, mint az egyik legkitűnőbbet a német nyelvű költészetben” – mondja Kerék Imre költő.

Legutóbbi versgyűjteménye viseli ezt a címet: *Aranylen. Mezők, ligetek elbújt éke a sárga szíromkelyhű aranylen: gyönyörködik- e benne néha valaki? Mintha ez a növény verseit, költészetét szimbolizálná... Huszonnyolc könyv után mit gondol versei sorsáról?*

Eddigi versköteteimben az olvasó bizonyára észlelheti a magyar flóra és fauna megtestesítőit. Ez a szerény, alig észrevehető növény, az aranylen, különösen megragadott magányos, rejtekező szépségével. Igen, valóban szimbolizálja eddigi költészetemet. Kosztolányinál fedeztem fel, egy-két bekezdésben emlegeti egy kisesszéjében. Eddigi életutamon, ha válságok és álságok értek, egyébként is hű társakat találtam a klasszikus költőink emlegette virágok, fák társaságában, így ösztönző példákat mutattak föl nekem például a debreceni botanizáló költők: Földi János, Fazekas Mihály és Csokonai Vitéz Mihály, később Tóth Árpád. Kívülük még Herman Ottó és Bársony István természet-ihlette írásaihoz fordultam nagy gyönyörűséggel mindmáig. Még talán lesz erőm és kedvem bővíteni munkáim sorát. Hogy költészetem sorsa mi lesz, éppúgy kevésbé izgat, mint a francia Montaigne esszéírót sem izgatta, hogy mi lesz holta után életművével. Talán marad valami belőlük az új nemzedék számára.

József Attila-, Radnóti-, Berzsenyi-díjas költő, műfordító, Háromfa díszpolgára. Szülőfaluja nem feledi a somogyi tájak költőjét. Ön emlékszik-e jól itteni gyermekkorára, már rég soproni polgárként, Háromfa szépségeire? A dombon álló három nyárfára, a „zöld pokol” horgásztóra, a közeli Dráva folyóra?

Amikor 2003-ban szülőfalum, Háromfa díszpolgárává avatott, meglepett, jólesett számomra és kissé megnyugtató, hogy jó kezekbe kerültek ott verseim. Néha hívnak haza író-olvasó találkozókra, könyvbemutatóra, versmondó verseny zsűrijébe. Szülőföldem mindig szívesen fogad és soproni polgárként sem feledem. Erdei-mezei szépségei élesen megmaradtak bennem. Bár a dombon álló három nyárfa már csak legenda, a horgásztó, a Rinya patak, mely a közeli Barcs környékén ömlik a Drávába, elevenen él bennem. Gyerekkori emlékeim közt őrzöm a kenderáztatás, halászás, fürdés alkalmait. Sopron hegyes, fenyőerdők szegélyezte erdei ösvényeivel emlékeztet az otthoni tájakra. A Fertő-tó pedig a Balaton környékét idézi fel bennem, ahol nyaranta íráskedvemet is kiélhetem, ha úgy adódik.

Fertőszéplakon, Sopronban tanított, dolgozott könyvtárosként, de ezek mellett költészetre, műfordításra mindig elegendő időt, erőt szánt.

A soproni Szent Orsolya Általános Iskola és Gimnázium tanáraként és könyvtárosaként dolgoztam nyugdíjba vonulásomig. Könyvtárosként nagy gondot fordítottam arra, hogy a több ezres állományt legjava költőink munkáival gyarapítsam. Például Weöres Sándor, Csanádi Imre, Szepesi Attila költőbarátom gyerekeknek, felnőtteknek egyaránt gyönyörűséget nyújtó verseivel, meséivel könyvtári órák keretében ismertettem meg a tanulókat és az érdeklődő tanárokat. Ezen kívül meghívtuk egy-egy találkozás alkalmával néhány jeles költőnk; így Fenyvesi Félix Lajost, Nagy Gáspárt. A könyvtárban néha alkalmam adódott a tanítás után, a csendesebb, délutáni órákban versírásra. Sok klasszikus európai költőnk fordításával is foglalkoztam, főként oroszokkal és németekkel. Ezeket kis kétnyelvű füzetek formájában tettem közzé, néhányszor saját kiadásban.

Megszólaltatta magyarul Goethe, Hölderlin, Hesse és Rilke verseit, s foglalkozott a tragikus sorsú Georg Trakl költészetével is, akinek apja Sopronból származott. Trakl huszonhét éves korában választotta az öngyilkosságot. Kételyek és kétségek közt büntudatban élt, terhelte sorsát a testvérszerelem és a kábítószer. Az ilyen szomorú sorsú ember számára lehetett-e mégis remény?

Rilke, Busta és mások között különösen megragadott Trakl tragikus sorsa. Sopronból költözött a család Salzburgba. Rilke nagyon nagy költőnek nevezte, mint az egyik legkitűnőbbet a német nyelvű költészetben. Egy csatában valóságos sokkot kapott, ezután kábítószerrel élt, kétségeiben a valláshoz, Krisztushoz folyamodva, míg egyszer csak nem bírta tovább.

Trakl, létének minden terhe ellenére a Golgotán szenvedő Krisztushoz fohászokodott. Önnek pedig egy virágokat megszólító versében ezt olvassuk: „borulj fölém Boldogasszony palástja, / s hogy mégis van remény, / ti biztassatok, / ti, a szenny fölé nővő-magasodó / diadalmas violák, margaréták!” A szelíd, makacs erő jelen van-e, virágzik-e ma is a költészetben?

Azt vallom, hogy sorsunk kétségeit legyűrve kell, hogy legyen reményünk a továbblépésre, ahogy Trakl sorsa folytán már csak Krisztusban bízott. A verseimben, úgy érzem, megvan a szívósság, a makacs, mindig jobbra törekvés és ezt tapasztalom költőtársaim műveiben is.

Verseit gyakran ihletik festmények, szobrok. Borsos Miklós, Modigliani, Rouault, Cézanne vagy Van Gogh. Miből adatott költészetének eme festői vonulata?

Középiskolás koromban eredetileg festőnek készültem. Szerettem kitűnő festőalbumokat nézegetni. Borsos Miklós, Ferenczy Béni, Egry József, Cézanne, Van Gogh csodálatos remekművei ragadtak meg, nagy hatásukkal követésükre ösztönöztek. Másolatokat rajzoltam- festettem tőlük. Életsorsuk, műveik a festészet felé tereltek, főként ezekre irányult érdeklődésem a főiskolás éveimben. Nagy élvezettel hallgattam Lehőcz Mária tanárnő képzőművészeti elemzéseit: precizitása, érzékletes és élvezetes, szemléltető előadásmódja igényességre ösztönzött bennünket. Ezeket az élményeket, hatásokat foglaltam csokorba *Írott képek* című versciklusomban. Igen érdekel ma is a nagy festőmesterek művészete, de aztán a költészet magával ragadott és ihlet ma is, mégis „csak” rajztanár lettem, nem éreztem elég tehetséget magamban, hogy jó festő lehessenek, így folyamatosan kezdtem feldolgozni magamban a nagy európai és hazai költők munkásságát. Foglalkoztatott a gyermekirodalom is. Kolta Ferenc tanár úr egyengette utamat, érdeklődésemet, mely ösztönzés eredménye három gyermekverskötet lett később.

**Kerek Imre
VAN GOGH:
NAPRAFORGOK**

A napraforgók, a napraforgók –
a földet előzőnlő,
létük görbedő alázatát
megúnt, konok
zsarnokukkal farkasszemet
néző, halálraszánt
sárga dühvel üvöltő lázadók!
Lángolnak, izzanak,
mintha egyetlen pillanatba
sűrűsödne össze hirtelen
százezer évnvi túrés,
százezer évnvi lefojtott
növényi dac!
Önnön tüzükben már-már

semmivé foszlanak, elégnek,
mind küzd, lobog...
S már nem a Nap,
ők ragyogják be az égtájakat,
már megalázhatatlanok.